

ZRAIDA

V Lukášově evangeliu (Lk 22, 3) se píše,
že do Jidáše vstoupil satan,
když šel zradit Ježíše.
Měl zodpovědnost
za tuto zradu?
Marek, 16 let

Lidské jednání, v tomto případě jednání Jidášovo, je podstatně určováno svobodou, kterou Bůh člověku dal. Pád lidstva do hříchu a působení satana na člověka nezbavuje žádného člověka jeho základní svobody rozhodovat se pro dobro, nebo pro zlo. Takže ani když je člověk k nějakým zlým rozhodnutím silně pokoušen zlým duchem, nestává se pouhou pasivní hračkou v jeho rukou. S pokušitelem se každý setkává vždy jako lidská osoba, která může jeho nabídku přijmout, nebo odmítnout. Když tedy Jidáš zradil Ježíše, působily tu dvě osobní bytosti: satan a člověk Jidáš.

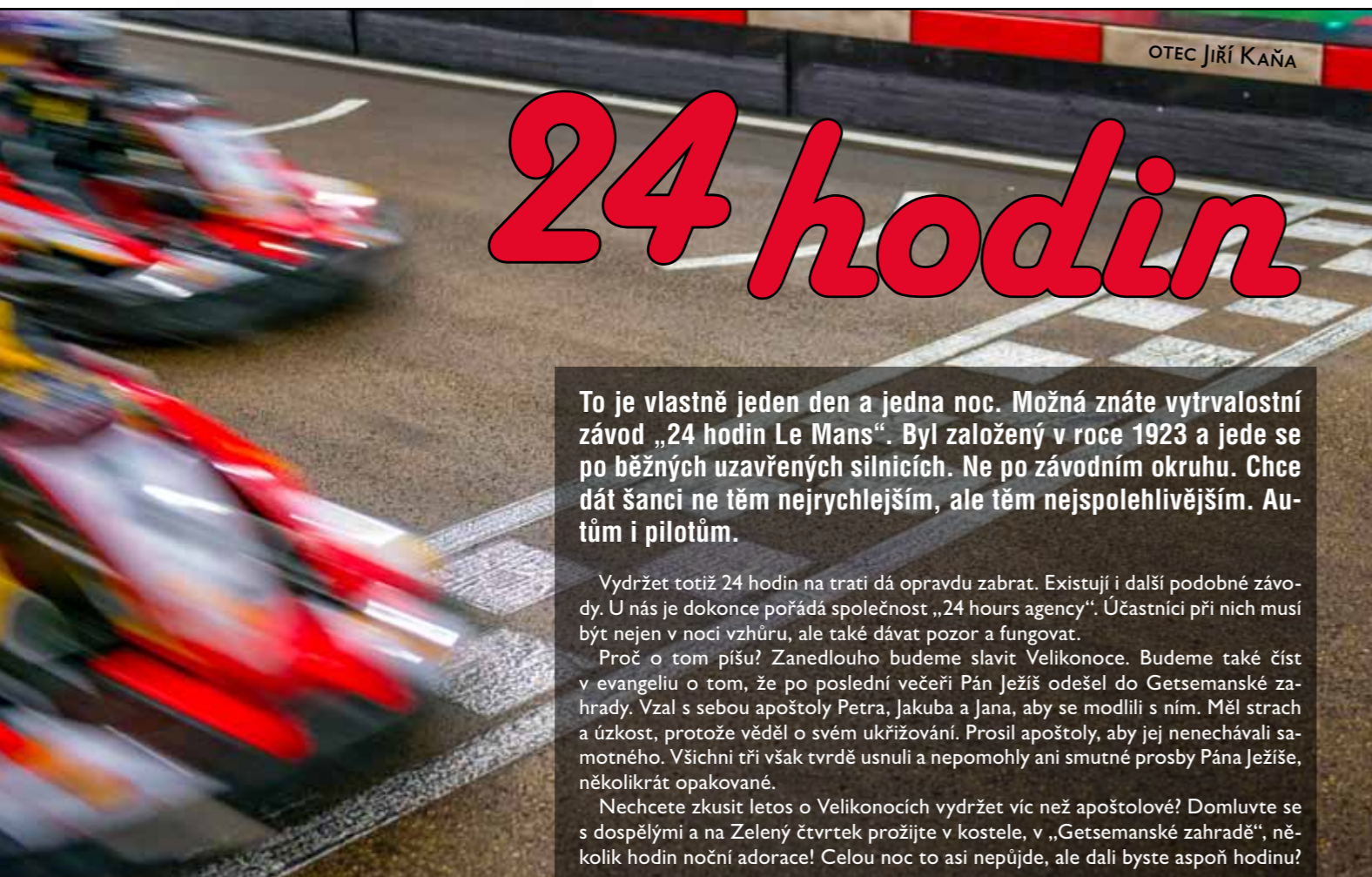
Evangelia se na Jidášovo rozhodnutí dívají z různého úhlu pohledu. Matoušovo a Markovo evangelium více zdůrazňují iniciativu Jidášovu, a tak podtrhují jeho osobní odpovědnost za zlo, které učinil. U Matouše dokonce Ježíš na Jidášovu otázku: „Jsem to snad já, Mistře?“ odpoví tajemně a přitom jasně: „Tys to řekl“ (Mt 26, 25), což může znamenat: „Je to tvoje rozhodnutí.“ Tedy ani slova proroků, že Ježíš má trpět, nemohla Jidáše donutit, aby byl skrze něj Ježíš vydán na smrt.

Vedle toho Lukáš a Jan víc podtrhují roli satana, úhlavního protivníka Boha i Ježíše, aniž tím popírají Jidášovu svobodu a odpovědnost za jeho zlý čin. Chtějí nám totiž na teologicky hlubší rovině sdělit, že Jidášův čin nebyl bez širších souvislostí. Byl použit satanem jako součást jeho plánu odstranit ze světa vše dobré, vše božské. Ale lest Boží lásky zvítězila. Dříve, než byl Ježíš vydán do rukou nepřátel Jidášovou zradou, on sám se rozhodl dát svůj život jako obět' smíření za všechny lidi.

**OTEC JAROSLAV BROŽ,
BIBLISTA**

Foto: Frank Boston, denisproduction.com - Adobe stock

Máš-li nějaký dotaz, napiš nám ho na e-mail: vrtak@tarsicius.cz

24 hodin

To je vlastně jeden den a jedna noc. Možná znáte vytrvalostní závod „24 hodin Le Mans“. Byl založený v roce 1923 a jede se po běžných uzavřených silnicích. Ne po závodním okruhu. Chce dát šanci ne těm nejrychlejším, ale těm nejspolehlivějším. Autům i pilotům.

Vydržet totiž 24 hodin na trati dá opravdu zabrat. Existují i další podobné závody. U nás je dokonce pořádá společnost „24 hours agency“. Účastníci při nich musí být nejen v noci vzhůru, ale také dávat pozor a fungovat.

Proč o tom píšu? Zanedlouho budeme slavit Velikonoce. Budeme také číst v evangeliu o tom, že po poslední večeři Pán Ježíš odešel do Getsemanské zahrady. Vzal s sebou apoštoly Petra, Jakuba a Jana, aby se modlili s ním. Měl strach a úzkost, protože věděl o svém ukřižování. Prosil apoštoly, aby jej nenechávali samotného. Všichni tři však tvrdě usnuli a nepomohly ani smutné prosby Pána Ježíše, několikrát opakované.

Nechcete zkusit letos o Velikonocích vydržet víc než apoštolové? Domluvte se s dospělými a na Zelený čtvrtek prožijte v kostele, v „Getsemanské zahradě“, několik hodin noční adorace! Celou noc to asi nepůjde, ale dali byste aspoň hodinu?

Bernard Ondřej Mléčka je zajímavý mladý muž. Potkávala jsem ho na různých událostech vyzbrojeného foťákem a ze začátku si myslela, že je novinářem. Posléze se ukázalo, že je františkánem a má neuvěřitelný rozsah schopností a zájmů. Pochází z Olomouce, žil a studoval v Římě, umí spoustu jazyků, hraje na housle a zpívá. Miluje hory a přírodu, skvěle fotí, pár let dělal redaktora rádia Proglas a pak byl oporou Tiskového střediska České biskupské konference. Od začátku tohoto roku přesídlil do řeholní komunity v Liberci. Za svého pobytu v Praze spolupřádal besedy o řeholním životě pod názvem Jsme Boží(?) a já si myslím, že Bernard Ondřej je. Tak si počtete, jak se mu to přihodilo.

Bernard je Boží

Nejkrásnější na řeholním životě je to, že patříš Pánu.

JAKÁ JE TVOJE RODINA?
MÁŠ SOUROZENCE? CO SIS Z NÍ ODNESL DO SPOLEČENSTVÍ BRATŘÍ?

Mám výbornou rodinu, to je velký dar. Kromě rodičů mám staršího bratra a mladší sestru. V rodině jsem dostal základní věci pro život v komunitě: uvěřil jsem v Boha, naučil jsem se modlit, žít s druhými, mít někoho rád, pracovat... Je toho hodně a mám za co děkovat.

ČÍM JSI CHTĚL BÝT JAKO KLUK?

Popelářem a zvěrolékařem. A také jaderným fyzikem. Před časem jsem o jednom knězi s nadsázkou slyšel, že zpověď u něho je jako „popelnice“. Člověk tam naháže své hříchy a je si jistý, že jsou pryč. Tak se třeba po svěcení také stanu takovým „popel-

lářem“, ke kterému lidi vždycky s důvěrou přijdou. I ten lékař mě čeká, i když léčit lidská srdce je mnohem vzácnější a krásnější.

KDY TĚ POPRVÉ NAPADLO JÍT DO ŘÁDU A PROČ ZROVNA TENTO?

Dostával jsem od Boha signály. Nevěděl jsem ale, že mě tím volal k zasvěcenému životu. Rád jsem chodil ke kapucínům. Nějak mě to tam přitahovalo. Jednou jsem si koupil v kostele františkánský časopis a po jeho četbě ve mně zůstal zvláštní pokoj. Ale pak to byly hlavně chvíle setkání s Pánem, které se do mě hluboko vepsaly. Občas ke mně promluvil, člověk to vnímá ve svém srdci, že ho něco najednou velmi silně osloví. Jindy ke mně promlouval skrze Písmo, malé drobnosti nebo druhé lidi. Třeba se mě někdo z ničeho nic zeptal na životní cestu, za kte-

Boží království nezačíná až někde po smrti. Je mezi námi, všude tam, kde máme v srdcích Boha. On dává do srdce radost a důvěru.

rou jsem se modlil. Bůh mi tak dával jakoby značky na cestě, které ukazovaly směr. Na mně bylo, abych šel za nimi. Teprve nedávno, i když jsem v klášteře už dlouho, se mi všechny tyto události začaly spojovat v jeden obraz.

CO JE V ŘEHOVNÍM ŽIVOTĚ PRO TEBE TĚŽKÉ A CO KRÁSNÉ?

Krásných je spousta věcí. Nejvíc možnost být s Pánem. Život s ním je velké dobrodružství. Bůh mě provází, dává mi do srdce radost a důvěru.

Je taky krásné, že jsem dostal stovky a tisíce bratrů po celém světě. Třeba občas jezdím služebně do Říma. Stačí zavolat do našeho kláštera a hned je kde přespat. Ale nejenom to. Člověk se tam cítí jako v rodině.

Těžkosti má každý svoje, já se učím důvěřovat Bohu. Někdy si dělám starosti, co bude, jaké to bude a tak. Už několik let mě ale provází verš z 37. žalmu: „Hospodinu svěř svůj osud, v něho důvěřuj, on sám bude jednat“. A opravdu on v mém životě jedná, překvapuje. Někdy dokonce i v úplných maličkostech.

Z rozhovor děkuje HELENA FILČIKOVÁ

Foto: archiv Bernarda Ondřeje Mléčky